

μετὰ τοῦ αὐτοῦ ὀργίλου βλέμματος· μετ' ὀλίγον ὁμως ἡ ὀργή του κατηνύσθη, τὸ δὲ πρόσωπόν του ἐξέφραζε θανασίμον θλίψιν. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ τεσσαρακοντούτης, ὁ θεωρούμενος παρὰ πάντων τόσον ἀπαθής, ἤρχισε νὰ κλαίῃ μὲ μικρὸν παιδίον.

Ἡ Ἑμμα ἔκλαιεν ἐπίσης, ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῶν λυγμῶν της ἤκούοντο αἱ ἐξῆς φράσεις :

— Ἡμην μόλις δεκαεπταέτις . . . καὶ μόνη εἰς Παρίσιους . . . ἄνευ στηρίγματος . . . ἄνευ προστατοῦ . . . Εἰμαι πολὺ ἔνοχος, τὸ ἡξεύρω, τὸ σφάλμα μου εἶνε μέγαλον . . . ἀλλὰ δὲν εἰμαι ἀξία συγγνώμης ; Τὸ ἐξiléωσιν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον.

Ἀκούσας ἐκεῖνος τὰς τελευταίας λέξεις ἀνέκραξε μετὰ φοβερᾶς ὀργῆς :

— Λέγετε ὅτι ἐξiléωσατε τὸ σφάλμα σας ; Πῶς ; Τίνι τρόπῳ ; Ἀνεθρέψατε τὴν θυγατέρα σας, τὴν ἐβλέπατε καθημερινῶς, ἀπελαμβάνατε πᾶσαν τὴν εὐτυχίαν της μητρός, καὶ λέγετε ὅτι ἐξiléωσατε τὸ σφάλμα σας ;

— Τὴν εὐτυχίαν της μητρός ! ἀπεκρίθη ἡσύχως ἡ Ἑμμα, ἐγνώρισα τὴν εὐτυχίαν αὐτὴν . . . ἐγὼ ; Ἐννοῶ εὐτυχὴ μητέρα ἐκείνην ἣτις κρατεῖ εἰς τὰς ἀγκάλας της τὴν θυγατέρα της, ὅταν αὕτη εἶνε εἰσέτι μικρά· καὶ ἀργότερον, ὅταν μεγαλώσῃ, νὰ κρατῇ ὑπερηφάνως αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρός, νὰ εὐφραίνεται βλέπουσα τὴν θυγατέρα της θαυματοζομένην διὰ τὴν καλλονὴν της, νὰ τὴν βλέπῃ θριαμβεύουσαν παντοῦ, ν' ἀκούῃ τοὺς παλμούς της καρδίας της, νὰ ἐπιτύχῃ τέλος τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ πρώτου ἔρωτός της ! Εὐτυχὴ μητέρα ἐννοῶ τὴν δυναμένην ν' ἀνακράξῃ ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου : « Ἰδοὺ τὸ αἷμά μου, ἡ ὑπαρξίς μου, αὕτη εἶνε θυγάτηρ μου ! » Ἐγεύθη ποτὲ τῆς ἡδονῆς αὐτῆς ;

— Ἐδικαιοῦσθ ; ἀπήντησεν ὁ κόμης.

— Ὅχι, ἐπανάλαβεν αὕτη. Καὶ ἤμην ἡναγκασμένη νὰ τὴν βλέπω κρυφίως, περιέμενον νὰ κοιμηθῇ διὰ νὰ τὴν ἐναγκαλισθῶ. Ὁμιλεῖτε διὰ τὴν χάράν μου . . . Ἀ! κύριε, δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῇτε τί ὑπέφερον.

Ὁ κόμης ἤγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Ὑπεφέρατε ! ἀνέκραξεν ἐκεῖνος μετ' ἀγανακτικῆς, τολμᾶτε νὰ λέγετε ὅτι ὑπεφέρατε ὑμεῖς ! ἡ ὁποία, ἂν καὶ παρέβητε τὰ καθήκοντά σας, χεῖρετε ὑπόληψιν ἐν τούτοις τιμίας γυναικός, ἔχετε τέλος τὴν ἀφοσίωσιν τῶν συγγενῶν σας.

Ἡ Ἑμμα ἔρριπεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα βαθείας θλίψεως, καὶ τῷ εἶπε διὰ φωνῆς, ἥς ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ τις τὴν λύπην καὶ τὴν τρυφερότητα :

— Ὁ ἔρως αὐτός, διὰ τὸν ὁποῖον ὀμιλεῖτε, ὁ ἔρως αὐτός, ὁ ὁποῖος ἦτο ἡ μεγαλύτερά μου ἡδονή, ὑπῆρξε δι' ἐμὲ καὶ φοβερόν μαρτύριον. Ὅταν ἐπανήλθατε ἐκ τῶν μακρυνῶν ταξιδίων σας, ἡ δυνήθην τότε νὰ σὰς γνωρίσω, νὰ σὰς ἐκτιμήσω, νὰ θαυμάσω τὴν εὐγένειαν καὶ τὸν ἱπποτισμόν σας ! Τότε τὴν καρδίαν μου, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχον ἔτι αἰσθανθῇ παλλούσαν, ἀφιέρωσα καθ' ὁλοκληρίαν εἰς

ὑμᾶς, καὶ ὅσον παράδοξον καὶ ἂν εὐρίσκετε τοῦτο, εἰσθε ὁ πρῶτός μου, ὁ μόνος μου ἔρως !

— Ἀ ! σιωπήσατε ! σιωπήσατε ! ἀνέκραξεν ὁ κόμης.

— Ὅχι, ἀφήσατέ με νὰ ὁμιλήσω, ἐπανάλαβεν ἐκείνη πλησιάζουσα. Πρώτην φορὰν σήμερον, μετὰ δεκαπέντε ἔτη, δύναμαι νὰ σοὶ ἀνοιξῶ τὴν καρδίαν μου. Μὲ ἐμέμφεσθε διὰ τὴν ψυχρότητά μου ; Ἀλλ' ἡ ψυχρότης μου αὕτη ἦτο ἡ βάσανός μου, ἡ τιμωρία μου ! Νὰ σὰς ἀγαπῶ . . . καὶ νὰ αἰσθάνωμαι ὅτι εἰμαι ἀνάξια δι' ὑμᾶς ! Νὰ σὰς ἀγαπῶ καὶ νὰ μὴ δύναμαι νὰ σὰς τὸ ὁμολογήσω ! Ἐννοεῖτε τώρα πόσον ὑπέφερον ; Σήμερον γνωρίζετε τὰ πάντα, μεταχειρισθῆτέ με ὅπως θέλετε, φονεύσατέ με ὀλίγον μὲ μέλλει ! Τὰς λέξεις ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ἀκαταπαύστως ἀνῆρχοντο ἐκ τῆς καρδίας εἰς τὰ χεῖλη μου, τὰς λέξεις ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι μ' ἐπνιγον . . . θὰ δυνῶναι τέλος νὰ τὰς προφέρω ἀποθνήσκουσα : « Σὰς ἀγαπῶ ! . . . Σὰς ἀγαπῶ ! »

Ὁ κόμης παρετήρησεν αὐτὴν μετὰ συμπαθείας καὶ τρυφερότητος. Τὴν ἡγάπα πολὺ, ἀλλὰ τὸ τραῦμα, ὅπερ ὑπέστη, τὸν εἶχε θανασίμως πληγώσει. Ἐπάσχε σκληρότατα, εἶχεν ἀπολέσει τὰ πάντα ! Τὸ εἶδωλον, ὅπερ εἶχεν ἀναβιδάσει εἰς τοιοῦτον ὕψος, κατέπιπτε μετὰ φοβεροῦ κρότου, καὶ ἡ καρδία του οὐδὲν ἄλλο ἤσθαι νετὸ, ἢ τὴν ἀπογοήτευσιν.

— Χαῖρε, τῇ εἶπεν ἄνευ πικρίας καὶ τρυφερότητος καὶ μετ' ἀδιαφόρου σχεδὸν ὕψους. Πηγαίνω εἰς συνάντησιν τοῦ Λυσάνδρου, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μέγαρον.

Ἡ Ἑμμα, κατόπιν τῶσων συγκινήσεων, εἶχεν ἐντελῶς λησμονήσῃ τὴν μονομαχίαν, ἣτις ἐμελλε νὰ λάβῃ χώραν· αἱ τελευταῖαι λέξεις τοῦ κυρίου Φρουασὺ τῇ ἀνέμνησαν τὰ πάντα.

— Δὲν θὰ μονομαχήσατε ! ἀνέκραξεν ἐκείνη.

— Τούναντίον, ἐπανάλαβεν ὁ κόμης ἡ ζωὴ μου τώρα εἶνε ἀπεχθεστάτη !

— Ἀλλ' ἀφοῦ ὁ κύριος Ρίβες δὲν σὰς προσέβαλεν !

— Τὸν προσέβαλον ὁμως ἐγὼ καὶ πρέπει νὰ τὸν ἱκανοποιήσω.

— Ἐν τούτοις . . .

Ὁ κόμης τὴν διέκοψε λέγων αὐτῇ μετὰ τρυφερότητος :

— Μὴ ἀνησυχεῖτε ποσῶς διὰ τὴν θυγατέρα σας· ὁ κύριος Ρίβες, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾶ, δὲν θὰ διατρέξῃ κίνδυνον, σὰς τὸ ὀρκίζομαι καὶ οὐδέποτε παρέβην τὸν ὅρκον μου.

— Τότε σκοπεύετε ν' αὐτοκτονήσατε ! ἀνέκραξεν ἐκείνη. Ἐπιθυμεῖτε νὰ σὰς φονεύσῃ ὁ ἀντίπαλός σας.

— Πρὸς τίνα σκοπὸν καὶ διὰ ποῖον νὰ ζῶ πλέον ; εἶπεν ἀπλῶς ὁ κόμης.

Καὶ ὥς οὐδὲν νὰ συνέβη μετὰ τῶν τῶν ἐχαιρέτισε καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

Ἀλλ' ἐκείνη ἐσπευσεν ἵνα τὸν ἐμποδίσῃ νὰ ἐξέλθῃ.

Ὁ κόμης τὴν παρετήρησεν αὐστηρῶς καὶ τῇ εἶπε διὰ σταθερᾶς φωνῆς :

— Ἡσυχάσατε, τὸ ἀπαιτῶ !

Ἐκείνη δὲν ἐτόλμησε ν' ἀντισταθῇ, καὶ ὑπεχώρησεν. Οὗτος ἐξῆλθε, χωρὶς νὰ στραφῇ, καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν, ἐνῷ ἡ δυστυχὴς Ἑμμα ἔπιπτε λιπόθυμος.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ἀρξόμεθα τῆς δημοσιεύσεως ἐκτάκτου πλοκῆς καὶ δράσεως ἔργου, τῆς

ΕΛΕΝΗ ΓΙΟΥΓΚ

Ὁ γερμανὸς συγγραφεὺς τοῦ ἔργου τούτου ΠΑΥΛΟΥΣ ΛΙΝΔΑΟΥ, τόσον ἐπιτυχῶς συνεδίασε τὴν ἀλήθειαν μετὰ τῆς τέχνης, ὥστε ἡ

ΕΛΕΝΗ ΓΙΟΥΓΚ

θεωρεῖται ὡς ἐν τῶν ἀρίστων μεταξὺ τῶν πολλῶν ἔργων τοῦ ἐπιφανοῦς μυθιστοριογράφου.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων ν' ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

- « Βίαις τῶν Διαδόχων τοῦ Μωάμεθ » ὑπὸ Οὐασιγκτῶνος Ἰρβινγγος Δρ. 2 (2,20)
 « Τὰ Ἰουδαϊκὰ » ἥτοι ἀνατροπὴ τῆς θρησκείας τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν ἰσλὰμ αὐτῶν, μετ' ἀποδείξεων ἐκ τῆς Ἀγίας Γραφῆς . . . Δρ. 2 (2,20)
 Πηήματα I. Γ. Τσακασιάνου . . . Δρ. 3. (3,20)
 « Χρυσόδετα » 4
 « Μαρία Ἀντωνιέττα », ὑπὸ Γ. Ρ. μα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελοδράμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 (55)
 « Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Ἐπιτελεστέρας », μυθιστορία Ἐσθὲρ Μαριέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δρ. 1,50 (1,70)
 « Ἀττικαὶ Νύκτες », Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου 2 (2,20)
 « Ὁ Διαβολὸς - Σίμων », μυθιστορία Ponson-De-Terrail Δρ. 1,50 (1,70)
 « Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον », μυθιστόρημα Λουδοβίκου Νυάρ Δρ. 1,50 (1,70)
 « Ζίλ Βλά », μυθιστόρημα Δρ. 5. (6)
 « Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου : Σέργιο Πανίνης », μυθιστόρημα βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δραχ. 2 [2,20]
 « Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα », μυθιστορία Ἐσθὲρ δὲ Μοντεπέν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6,60]
 « Ὁ Ἀδικηθεὶς Ρογγέρ », μυθιστορία Ἰουλίου Μαρού, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δ.α.χ. 3 (3,40)
 « Τὰ Ὑπερφᾶ τῶν Παριίων », μυθιστορία Pierr Zaccane Δρ. 4 (4,20)
 « Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ » καὶ « Ἡ ἄνυμφος μήτηρ » (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία A. Matthey (Arthur Arnold) Δρ. 3,50 (4)
 « Τὸ φρούριον τοῦ Καρρόου » καὶ τὸ « ἄνθος τῆς Ἀλόης » (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία I. Φ. Σμῖθ. Δρ. 3,25 (3,75)
 « Ματθίλδη » μυθιστόρημα (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σόη Δρ. 7 8)
 « Ἀντωνίνα », μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ, μετάφρασις Ἀλμπέρτου Ένυ λη, Δρ.3. (3,30)
 « Λέων Λεόντης », μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις I. Ίσιδ. Σκυλίση Δρ. 1,50 (1,80)
 « Τὰ Δύο Ἄλκυα » Αἰμιλίου Ραβούργ, Δρ.1,50(2)
 « Ἡ Ὠραία Παρισινή » λεπ. 60 (70)